

giverier og Kroer, end i dem, hvor der ingen saadanne findes. Det Samme har ogsaa i store Træk og paa et større Omraade viist sig for mig. Naar fremmede Nationers Skibe ligge her paa Kbheden, og deres Mandskab gaar fra Borde, ser man paa Gaden ikke dette Mandskab beruset, uden netop for saa vidt det tilhører Folkeslag, som ikke kunne faae disse Drikke hjemme, hvorfor Leiligheden til at faae dem her er uimodstaelig. Naar dette nu er en Erfaring, jeg har, og den anførte Grundskæning er den, jeg gaar ud fra, saa skal jeg ikke negte, at det har undret mig ganske overordentlig at høre det ærede Medlem for Færøerne (Barentzen) og den Motivering, han gav os af sin modsatte Mening. Han udtalte saa afgjort og bestemt, at det var hele Befolkningen, som var enig om at ville have denne Brændevinshandel saaledes fordyret, for at den kunde være hindret i at nyde Brændevin. Det er altsaa hele denne Befolkning, som skal nyde en uforholdsmæssig Mængde Brændevin, der er enig om at bede Danmarks Rigsdag om endelig at lægge saadanne Bænd paa den, at den ikke skal kunne nyde det, som den ellers holder saa meget af. Det er jo en mærkkelig Karakteristik af hans Bølgere, at de selv ønske at maatte blive befriede fra at kunne nyde, hvad de holde af, men ikke have Sjælsstyrke nok til at undvære, og derfor bede os om at lægge Bænd paa dem, for at den Lyst, de have, kan blive, ikke styret, men modvirket ved, at vi forbyde dem at faae det, de holde af. Det har som sagt overrasket mig ganske overordentligt at høre dette, og det skulde undre mig, om det ærede Medlem ikke har taget Munden lidt for fuld, naar han sagde, at det var hele Befolkningen, som gennemgaaende ønskede at blive bunden. Men dersom det var saa — jeg vil ikke betvivle, at det ærede Medlem mener, at det er saa, men jeg kan ikke gaa ind paa at tro, at det skulde være saa — vilde det være en ligesvem Pligt end yderligere at modsætte sig dette Lovforslag. Dersom man nu spørger dem, hvad gjør man saa? Man styrker dem ikke i deres Selvstændighedsfølelse, man nedslaar den tværtimod; man styrker dem i, at det skal være Tvang og Tyngsel udefra, der skal bringe dem til at leve paa en Maade, som de selv anse for fornuftig; men efter min Mening er den eneste Maade, hvorpaa man kan bevirke, at denne U selvstændighed forsvinder, og Befolkningen slaar om til at blive fornuftige og selvstændige Mennesker, den, at vi sige til dem: naar I selv erkjende, at det er galt, hvad I gjøre, saa skulle I selv have Villie til at lade være; vi ville ikke binde eder, I have personlig Frihed; ere I fornuftige og selvstændige Folk, lade I være at gjøre, hvad I anse for at være skadeligt. Altsaa for at styrke deres Selvstændighedsfølelse, hvis den skulde mangle, vilde jeg anse det for rigtigt, at vi negtede dette Lovforslag Fremme. Naar der nu, som det ærede

Medlem oplyste os om, er Exempler paa, at der er Mange, som, da de kunde faae Brændevin, bleve bragte til Betteflaven — ja med Hensyn til dette Udtryk „Mange“ kan der jo forresten være forskellige Meninger om, hvor udstrakt det er i Forhold til Folkemængden — men at de, da visse Kjøbmænd nedlagde Brændevinshandelen og de altsaa ikke kunde faae Brændevin i Nærheden, igjen bleve flittige og nøisomme Folk, saa maa jeg sige, at jeg finder det mærkværdigt, at disse Mænd, naar de have prøvet disse Udskeielser og set Nyttens af, at de bleve standsede, skulde, efterat de ere blevne flittige og nøisomme Mænd, igjen vende tilbage til den anden Levevis, naar de paany fik Brændevin. Dette kan jeg ikke tro, thi Færøerne maa ligne alle andre Mennesker; de ere Mennesker som alle Andre; hvilken Forskjel der end kan være i Henseende til aandelig Udvikling, have de dog menneskelige Tilbøieligheder og menneskelige Svagheder, men ogsaa Fuldkommenheder som andre Nationer. Seg kan derfor paa ingen Maade se, hvorfor det skulde være rigtigt netop af Hensyn til den Motivering, vi fik af det ærede Medlem, at gaa til denne Lov. Den høitærede Justitsminister gif heller ikke saa vidt. Han holdt sig mere til det Sædvanlige, og han oplyste blandt Andet, at det ikke var noget Nyt, at man i forskellige Lande søgte paa denne Maade at virke mod saadanne Udskeielser, som man fandt skadelige for Befolkningen, blandt Andet ved at forbyde Barerne. Men Spørgsmaalet er, om dette har nyttet Noget, Spørgsmaalet er, om det der, hvor man har forsøgt det, har ført til den tilsigtede Nytte. Den høitærede Justitsminister nævnte, at man har forhøiet disse Afgifter i Norge og Sverrig. Efter hvad jeg har hørt af sagtyndige Folk, drikkes der ikke mindre Brændevin i Norge paa Grund af denne forhøjede Afgift, men Familierne lide større Tvang, fordi Overfludet for Familiefædrene bliver ringere af den Grund, at de maa give mere for Brændevin. For Familielivet udspringer der sig en større Fattigdom deraf, fordi Vedkommende skulle have det Kvantum Brændevin, de ere vant til, og Overfludet fra deres Arbeidsfortjeneste til andre Udgifter som Følge bliver mindre. Dette er, tror jeg, en nogenlunde gennemgaaende Erfaring. Hvad nu Sverrig angaar, da har jeg her lidt mere personlig Erfaring. Jeg holder mig ogsaa overbevist om, at der ikke vilde drikkes synnderlig mere Brændevin i Sverrig i Umindelighed, om ogsaa Afgiften var mindre. Jeg har ved at reise i Sverrig — det er desværre kun lidt, jeg har reist der — set, at Regjeringen har forbudt at udskeielse Brændevin paa Ternbanestationer. Naar man saa kommer ind paa Stationerne og spørger, om man kan faae en Snaps, svarer Mamsjellen: „Finnis inte“. Men naar man bag ved Skænken og faar fat paa Mamsjellen, saa kan man godt faae Brændevin; det er Noget, der er